

drog ett leende fullt af ömhet och kärlek över hans ansikte. Han lade sakta armen om hennes midja, och då hon intet motstånd gjorde, tog han henne varligt i sitt kram, lade hennes huvud mot sin axel och lät henne snyta ut. Så lyfte han upp hennes tårdränkta ansikte.

— Elisabet.

Hennes ögonlock lyftes långsamt, och genom tårarna, som ännu hängde i de långa ögonfransarna, lyste mot honom hennes blick lysande af hängivenhet. Deras läppar möttes, hon slöt åter sina ögon och hvilade trött och lycklig i hans armar.

— Så har jag fångat min lilla trotsiga flicka, sade han skälmaktigt när han kysst henne om och om igen, och hon förvirrad och blyg ville slita sig lös. Och nu kommer du aldrig bort ifrån mig mer.

Hon stred ej längre emot, men lade huvudet mot hans axel i tyst lycka.

— Kyss mig, Elisabet!

Hon räckte honom lydigt sina läppar, och han mötte dem lifsefullt gång på gång.

Fram på hösten satt fröken Vera Bergfeldt efter frukosten hopkrupen i en lästol med tidningen i handen. Regnet silade trist ned, och dagen var ruggig och gråskall som den stackars frökenes humör. Hon studerade ifrigt förlöfningannonserna på första sidan, och hennes blick stannade länge vid en:

Andreas Haller
Elisabet von Schoult

Hennes tankar gingo tillbaka till sommaren, och ett bittert leende krusade hennes läppar. Hon tänkte kanske på kamrer Stark och all ålskvardhet hon visat förgäves.

— Man måste visst vara aderton år och en oförskämd flickunge för att lyckas nu för tiden, mumlade hon, kastade tidningen åt sidan och stirrade ut på regnet, där det smattade mot fönsterblecket och flöt i forsar i rännstenen.

Den historiske Pontius Pilatus.

Det torde från de gamle romarnes tid icke finnas någon regerande furste eller herodotus som Pontius Pilatus. Att stå inför Pontius Pilatus är ett bekant uttryck. Ett annat talesätt, hvilket dock är mera brukligt i Tyskland, är att skickas från Pontius till Pilatus, hvilket användes om en del onyttigt skickande hit och dit. Talesättet kommer af att Kristus under sin lidande natt fördes från stadhållaren Pontius Pilatus till konung Herodes, emedan Pilatus gärna ville skicka ifrån sig den för honom obekväma domen. Egentligen skulle det heta: att skicka någon från Pontius till Herodes och så åter till Pilatus.

Men icke blott de kristna skolbarnen måste känna denne Pontius Pilatus, utan äfven för de hedniska lärjungarna i det gamla romerska kejsardömet var han ätminstone från år 240 efter Kristus ganska väl bekant. Då hörde de s. k. Acta Pilati, en förmät öfver berättelse af denne stadhållare, om den mot Kristus förda processen, till det pensum, som hvarje skolbarn måste kunna. Manuskriften var emellertid förfalskad och hade uppstått först under kristendomsförföljelsen å kejsar Gallienus tid, och dess ändamål var att genom gräsliga beskylningar mot Kristus göra kristendomen förhatlig hos befolkningen.

Det existerar ännu en mycket äldre berättelse af Pilatus i ett förmät brei till kejsar Tiberius, i hvilket stadhållaren skildrar handelssena under den ifrågakvarande natten nästan lika utförligt som de berättas i Nya testamentet. Denna sistnämnda skrift är, äfven om den icke härstammar från Pilatus själf, dock bevisligen känd redan strax efter år 100. Genom denna tidiga affattning kan man antaga, att författaren berättat många saker, hvilka han lärt känna genom traditionen.

Eljest blir inom historieskrifningen namnet Pilatus utförligt omnämndt af de juridiska skriftställarna Josephus och Philo, hvilka lejde på Nya testamentets tid, under det att romaren Tacitus i sin berättelse om kristendomsförföljelsen under kejsar Nero endast säger: "Upphöfsmannen till detta namn (kristen), Kristus, blef under Tiberii regering afträdd genom prokuratoren Pilatus."

Men hvad för öfrigt historien, i synnerhet de nämnda judiska skriftställarna, berättar om stadhållaren Pontius Pilatus och hans karaktär, öfverensstämmer i hufvudsak med den i Nya testamentet gifna karaktäristiken. Den föreställning man vanligtvis efter bibliska berättelser gör sig om denne man liknar mestadels den egentliga historiska bilden af honom.

Sågar, hvilka uppstått senare, och som i flera fall inverkat på kronikerna i 12:te århundradet, göra Tyskland till Pilati hemland. Enligt en af dem är han född i Mainz, enligt en annan i Forchheim i Bayern, där man till och med länge bevarade Pilati röda byxor som en äkta relik. Men enligt historien var stadhållaren en infödd romare och härstammade från gens Pontia, en gammal romersk släkt af ursprungligen samnitisk härkomst. Han steg på öflligt sätt, såsom det var brukligt inom de förnämna romarätterna, uppåt å ämbetsmannabanan och utnämndes år 26 efter Kristus till prokurator öfver provinsen Judea och Samaria. Inom hans förvaltningskrets låg som ett slags mindre distrikt konung Herodes skenfurstendöme Galilea.

Pilatus hade, liksom äfven några antydningar i de bibliska berättelserna gifva vid handen, en särskild makt lagd i sin hand. Han förenade

hos sig militäriska öfverbefäl och högsta domaremakten. Vanligtvis hade han sitt residens i Cesarea och besökte endast undantagsvis Jerusalem, nämligen då sammanströmmandet af hundratusentals judar ifrån alla länder till de stora festerna kräde hans särskilda uppmärksamhet. Då drog han med stor militärisk ståt till staden och bebodde det gamla herodianska konungapalatset bredvid templet, hvilket i de bibliska berättelserna kallades domarehuset, emedan han uppsatte sin domstol där.

Gent emot den motspänstiga judendomen var en stark hand nödvändig. Energi synes icke heller ha fattats Pilatus. Dock yttrade den sig ofta på ett sätt, hvilken visade öppet förakt för judarne och stötte dem för hufvudet. Därför är det också icke att förväna sig öfver, i fall skriftställaren Josephus affattar sitt omdöme öfver honom, på så sätt att han var "oböjlig till karakteren och hänsynslöst hård" samt äfven tillskriver honom "besticklighet, våldsamhet och odräglig grymhet."

Älstecknande för hans rent af egensinniga grymhet är det sätt, på hvilket han gick till väga vid utförandet af planen att bygga en vattenledning till Jerusalem. Staden själf var visserligen rikligen försedd med vatten, men i omgifningen fattades det sådant. Sålunda skulle i händelse af en beläring de belägrade varit bättre försedda med vatten än de belägrande. I betraktande af judarnes oroliga sinnelag måste man taga alla möjligheter i beräkning. Om Pilatus helt enkelt hade börjat sin byggnad utan uppsende, skulle judarne knappast hafva visat någon förvåning. Men han bortröfvade tempelskatten för att erhålla medel till byggnaden, och härigenom uppstod en förbittrad uppresning. Han visade sig alltid för judarne såsom den hänsynslöse härskaren och romaren, hvilken föraktade dem. Att han en gång, såsom Lukas evangelium omtalar, anföll en skara galliléer, hvilka sannolikt voro misstänkta för upprorska stämplingar, och midt bland den högtidsfirande folkmassan lät nedslå dem genom sina soldater, under det att han offrade i sitt tempel, motsvarar fullkomligt den bild, som historien ger oss af honom. Sådana godtyckligheter inträffade mestadels under stora fester, då hundratusentals judar voro samlade i templet, hvilka han dessutom uppretade redan därigenom att han bredvid deras tempel planterade de romerska fälttecknen med kejsarens bild.

En dylik godtycklighet var det äfven, hvilken slutligen år 36 ledde till hans afsättning. Han hade vid en öfverfäst på det heliga berget Garizim nedsablat ett antal af samariter och skickades därför af den syrisk stadhållaren Vitellius till Rom för att stända ansvar. Att en sådan man icke tagit någon särskild hänsyn till Herodes skenungadöme, kan man föreställa sig. De bibliska berättelserna omtala ju också en försoning, som under Jesu lidande näst ästadkom genom att Pilatus, för hvilken hela historien var obekvä, öfversände den anklagade Jesus i egenkap af gallilé till konung Herodes för att förhöras, hvilket denne betraktade som en handling af artighet och var mycket smickrad öfver.

På grund af hvad de historiska berättelserna yttra om hans besticklighet och hans röfveri, är det lätt förklarligt att den eljest så hänsynslöse mannen dock hade en svag punkt, i hvilken de sluge judarne förstodo att träffa honom — detta var fruktan att bli anklagad inför kejsaren, emedan han icke hade något rent samvete. Genom denna fruktan för kejsaren förstodo äfven judarne att inverka på honom för att tvinga honom att döma Jesus. Enligt de bibliska berättelserna så väl som det ovan nämnda manuskriften synes han äfven varit tillgänglig för ädlare känslor. Pilatus-manuskriften visar att Pilatus öppet tog parti för Kristus. Den lättsinniga världsmannen sökte visserligen medelst en axelryckning afskudda sig det sedliga intryck, som Jesus gjorde på honom: "Bah, hvad är sanning?" yttrade han. Men dock var det intryck, som denna gestalt, full af renhet och höghet, gjorde på Pilatus så stort, att han på alla sätt försökte komma ifrån den fallande dom man begärde af honom.

I betraktande af denna uppenbara tvetydighet i Pilatus karaktär bör man ej förväna sig öfver att saken bemäktigt sig hans gestalt. Redan kyrkfadern Tertullianus höll honom för att i grund och botten vara kristen. En sådan läter honom dö som martyr. Ja, den abessinska kyrkan har till och med upptagit honom som helgon i sin kalender.

I södra Frankrike är en sägen mycket utbredd, hvilken gör honom till ett slags motstycke till den evige juden och liksom denne icke läter honom få någon ro till straff för hans fiendskap mot Kristus. Sagen berättar, att han, under kejsar Caligula hotad med strängt straff, själf beröfvat sig lifvet. Såsom själfmördare blef han, såsom då var bruket, kastad i Tibern i Rom. Men floden ville icke behålla honom. Ett fruktsamt öfverbrast löst, och under en stor öfversvämning blef hans lik kastadt upp på land. Man förde honom därefter till Syd-Frankrike och kastade honom i Rhone. Icke heller denna flod ville behålla honom. Då hans lik öfverallt framkallade storm och oväder, kommo Lausanneboarne på den idén att sänka honom i en liten sjö på ett berg i Schweiz.

Denna sjö skall vara den lilla sjön på Pilatusberget vid Luzern. På långfredagen kommer djävulen, släpar ut liket och sätter det på domarestolen, på hvilken Pilatus, såsom fördom i Jerusalem, till evig äminnelse af sin orättfärdiga dom måste symboliskt två händerna på sig. Om man kastar någonting i sjön, skall ett oväder uppstå ur densamma.

Denna saga troddes i Medeltiden så säkert i Schweiz, att Luzernmagistraten på det strängt

gaste förbjöd hvarje främpling tillträde till sjön, och herdarne, hvilka betade sina hjordar vid Pilatussjön, måste afläggja en högtidlig ed på att icke visa någon främpling vägen. Det är härvid klart, att bergets namn gifvit anledning till att öfverflytta den gamla sägen till Schweiz. Detta namn har ingenting att skaffa med stadhållaren af Palestina. Det betyder snarare Mons pileatus, "Berget med hatten", så kalladt efter den molnslöja, hvilken ofta omger bergets topp och betraktas som ett tecken till gynnsamt väder. Men i alla händelser är äfven denna Pilatussaga karaktäristisk för Pontius Pilati. Han kan icke ens i historien få ro. Med minnet af Jesu oskyldiga lidande blir äfven minnet af hans brottsliga domare oupplösligt förbundet.

SVERIGES SEGERMINNEN.

Att Svea rikets troförsamlingar både i storlek och kulturhistoriskt värde skola öfverträffa nästan alla andra länders är ju förklarligt och naturligt. Ett folk som likt vårt segrat på halva Europas slagfält, som beröfvat moskoviter, kroater, österrikare, sachsare, danskar och norrmän deras härmarker, måste ha en sållsynt rik och brokig samling fälttecken att uppvisa. Så är också förhållandet, trots det att ett stort antal af våra troféer genom vanskötsel kommit att gå förlorade.

Redan för århundraden sedan fördes frågan om ett passande förvaringsrum för våra segerminnen på tal. I ett memorial till regeringen föreslår Axel Oxenstierna "att i Stockholm på en bequemt ort antingen vid stranden eller å Skeppsholmen bygges trenne ståtelige, longe, brede och höge tyghus" för att där inrymma alla troféer, som vunnits från "Pälmske kronan i Lijfhandh, Litthoven, Pryssen eller Pähländ" — sedan de ifrån Muskoviterna, därest de ifrån Danmark, sijst de häruthe ifrån Keijsaren och Ligan". Planen kom likväl inte att sättas i verket, och först under Karl X Gustaf, då nya troféer börjat strömma in, samlades de i rustkammaren. Här måste de likväl makas åt sig för moderna vapen. Rustmästaren Kasparson skriver år 1670, att han funnit troféerna "uthi en vrå ihopkastade och af råttorna illa sönder-skurne, som ock förmultnade". Tessins förslag till en magnifik Ruhmeshalle vid det nuvarande Karl XII:s torg kom ju heller aldrig att sättas i verket. Efter växlade öden hamnade fanorna 1817 i Riddarholmsskyrkan.

Där ha de likväl haft sin förnämsta förfallsperiod. Uppsättningen i buketter på grafhvalfväggarna var nog dekorativ, men för troféernas bevarande högst ogynnsam. Det var därför nog ett välbetraktat steg — trots de stämningsskäl, som reste sig däremot — att se sig om efter en annan förvaringsort åt dem. Så blefvo troféerna provisoriskt inhysta i Nordiska museet, där konserveringsarbetet, som bekräfnas kräva en tid af bortåt tio år, tagit sin början under intendenten friherre Cederströms insiktsfulla ledning.

Trots alla förluster finns det nämligen ännu mycket att ta vara på. Vår troförsamling omfattar nämligen inte mindre än 1,295 infanterifanor, 385 stänger med fanrester, 382 standar och dragonfanor, 202 stänger med rester af samma grupp, 280 nakna stänger, 153 fästningsflaggor, vimplar och gösar, 8 trumpetfanor, 36 puktäcken, 46 trummor, 132 pukor, 38 marsch- och revellpipor, 4 knippen fästnings-tycklar och 28 andra fälttecken — oräkadt 1,495 fansfanor, hvilka knappast kunna räknas som troféer. Hvarje rysk ryttare har nämligen en af dem på sin lans.

Allt som allt torde vår troförsamling kunna betecknas som inte bara den största, utan också den kulturhistoriskt värdefullaste i världen. Det är därför på tiden, att den blir systematiserad och får en tillräckligt rymlig, värdig lokal sig upplåten. För att i längden bibehållas, måste nämligen dukarna hänga lodrätt ner från horisontala stänger utan att beröra hvarandra — ett arrangemang, som ju fordrar rätt stort utrymme, men bara takrymme, hvarför det ju förtäfligt låter sig kombineras med andra samlingar. När därför ett museum för Sveriges här och flotta kommer till stånd, är det väl både troligt och önskvärdt att minnena ifrån vår storhetstid där omsider få sitt naturliga hem.

Friherrinnan.

Åf Sten Sunesson.

Jag mötte henne härom dagen, sedan jag icke hört af henne på flera år. Hon brukade annars rätt ofta göra sina besök i min hemtrakt, men nu var det länge sedan jag såg henne sist. Aren tycktes dock knappast ha förändrat henne. Den lilla tunna gestalten hade kanske sjunkit ihop en smula; ansiktet med den af väder och vind härade hyn fått ännu några rynkor, men de fina, veka, nästan barnsliga dragen voro desamma, läpparne logo ännu sitt vemodiga, drömylliga leende, de stora, djupa ögonen fängade alltjämt lika litet af lifvets verklighet. Hon ströfvade fram med raska steg med kroppen framåtlutad mot vinden, som kom hennes gamla släta kappan att fladdra i en vid bäge efter henne. När hon fick se mig, stannade hon och neg, och då hon talade hade rösten sin gamla spröda och drömlande klang. "Jag hinner inte titta upp till herrskapet den

här gången," sade hon, "jag har så brådom nu, men kanske hinner jag komma tillbaka och då så —", och med en löftesrik nick och ett vänligt leende på de tunna läpparne fortsatte hon sin hastande gång.

Och medan jag vandrade hemåt, drog hennes vemodiga historia förbi mitt minne.

Jag såg henne för mig, sådan hon var, medan lifvet ännu log för henne, och ungdomen och lifsgladjen lyste ur hennes milda blå ögon, innan olyckorna kommit och tagit rosorna från hennes kinder och lyckans soliga leende från hennes läppar. Ingen kunde vara glad såsom hon, när hon kom, blef det lif i lek och dans. Hennes omedelbara, friska glädje ryckte alla med sig, och det var omöjligt att ej smittas af hennes skratt. Och inte var det underligt, att hon log mot lifvet, när lifvet låg så strålande vackert för henne.

Hon var född i ett lyckligt hem, där ingenting saknades. Hennes far var förvaltare vid ett större bruk på landet, och där hade hon växt upp i en af vårt lands fagrade trakter. Sin uppfostran hade hon fått hemma, en smula vid boken, men mest i kök och vinsthus, i höns-gård och trädgårdsländ. Och efter arbetet i hemmet kom dans kring majstång eller på loge i sommarnatt, slädfärd öfver frusen sjö och glansande snö till vinterbjudningarne på herrgårdarne rundt omkring. Så hade hon lärt sig ålska lifvets sol och ljus med naturbarnets friska, sunda glädje öfver tillvaron, men aldrig hade öfver hennes väg fallit en allvarsskugga af det soliga, leende lifvets fränsida, kampen för tillvaron och lifvets bittra nöd, sorgen och smärtan. Hjärtgod och hjärtglad, vänlig och öm, hade hon blifvit som en lätt och luftig vårdag i sol och sjungande fågelsång med hvita skyns flyktiga skugga och hemlig jublande het långt efter lifvet och dess anade under.

Och när han kom, som först gaf hennes drömmar lefvande lif och innehåll, skimrande färg och flykt, kom dem att taga verklighetens form och gestalt, då mottog hon honom, som man möter en stor lycka eller en oöad nöd, mottog honom med jublande fröjd, oförbehållsamt, öppet och impulsivt, het af längtan, yr af lifvets skummande vin.

Det var, som om det flyktiga och vindblåta i hennes vårdagslynné lugnat af i stilla drömande allvar. Ögonen logo djupare och lycko-leendet ville aldrig lämna hennes läppar. I kindens skära rosor brunno tusen fagra hemligheter, och hennes skratt klang mer jublande än förr. Hon var, som när efter våren sommaren lysor dunklare mogen i fullare, rikare färgning.

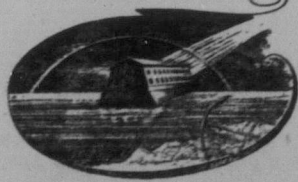
Annars var det just ingen, som förstod den kärleken. Han hade bördens, ibland litet tvivelaktiga företeelser, annars just inga. Han ägde världsmannens verserade skick och såg ut att ha sett bra nog djupt i nöjets bågare. Ryktet talade inte heller godt om hans förlutna. Om hon hörde något däraf eller om hennes rena, fasta tro på det vackra och goda i lifvet kom henne att inte sätta tro till det, vet jag inte. Hennes föräldrar gjorde det betänksamma. De voro af den borgerliga, grundhederliga typen med gammaldags enkelhet och stränghet i seder och uppfattning. Där fanns borgarens misstro mot vivoren-adelns junker, rådslan att i släskade händer lämna ett ungt och skärt och rent lif, misstro mot att han, aristokraten och baronen, kunde hysa någon allvarlig böjelse för förvaltareddottern med det borgerliga namnet. Kanske hade denne deras hållning också sin skuld i det, som sedan skedde. Till någon officiell förlöfning kom det i alla fall icke.

Och det är knappast heller troligt, att det så varit hans mening. Måhända ålskade han henne, men med den flyktiga böjelsen för en ny och ovanlig och vacker leksak hos den, som pröfvat och smakat och kastat bort mycket. Kanske fängslades han af hennes unga färgning och friska naturlighet, som den blaserade då och då kan finna en njutning i att reta sina slappade nerver med någonting enkelt och naturligt. Det är inte godt att veta, men säkert är, att för honom blef det aldrig mer än en flyktig episod, spårlöst försvunnen ur hans lif som så många andra, en lek i sommarsol, där elden i hjärtat aldrig brann hetare än att anona och fördomarne kunde kyla hjärnan och hålla tanken klart beräkande.

För henne var det lifvets hela fullhet och rikedom, mening och innehåll, solen och glansen öfver tillvaron. Det gaf dagens tankar en stämning af högtid och helg, som kom hennes blick att lysa och hennes röst att sjunka i djupare klang, det fyllde hennes innersta väsen med strålande drömmar, härliga lockande löften. Och så skänkte hon honom allt i skälvande och leende lycka. Hon trodde på honom, som vi tro på kraften af vårt väsens innersta lyckolängtan att varda till lif och verklighet. Han ägde intet och var ingenting, men hvad gjorde det. Han skulle skaffa sig en verksamhet, och så skulle de få sitt eget bo och ingenting i världen skulle kunna skilja dem åt.

Det blef den gamla visan, som spelats på tusen melodier, men där slutackordet ständigt är detsamma. Strängar, som brista, unga rika hopp som slocka och dö, lif, som brytas för att aldrig resa sig mera.

(Forts.)

DR. MILES' ANTI-PAIN PILLS
FOR
RHEUMATISM
RACIACHIE
PAIN IN CHEST
DISTRESS IN
STOMACH
SLEEPLESSNESS

Headache

Take ONE of the Little Tablets AND THE PAIN IS GONE

They Relieve Pain Quickly, leaving no bad after-effects

25 CENTS

Never Sold in Bulk

Red River Valley Farm Land

In Clay and Wilkin Counties, Minn.

Jag har till salu en lång lista af vackra förbättrade farmar, också ett antal farmar för utbyte mot handelsvarer eller annan egendom. Skrif till mig på engelska eller skandinaviska.

C. E. NELSON,
BARNESVILLE, MINN.

FRITT till vara kunder!
Om ni sänder oss 10 namn och fullständiga adresser till sådana af edra vänner och bekanta som äro föresurade för goda böcker, skola vi sända eder omedelbart FRITT ett exemplar af Hummelens. Detta är en bok full med lustiga historier, anekdoter och komiska illustrationer samt ett. Den är värd 25 cents. Skrif till J. E. LACHMAN & CO., Minneapolis, Minn.

Ola Värmlänning

Romantiserad berättelse på världshetens grund

25c

C. RASMUSSEN PUBL. CO.
720-724 S. 4th St., Minneapolis, Minn.

Elegant Present

Besjupper, vackert utstyrelse med Munster och vasa, present för alla anledningar tillgifva. I 15 min. Låda med 12 ark och 12 korter skickas portofritt vid mottagandet af 25 cents i frimärken.

C. RASMUSSEN PUBL. CO.
720-724 S. 4th St., Minneapolis, Minn.

SCANDIA NOVELTY CO.

46 UNION BLOCK, - ST. PAUL, MINN.

SVENSK-AMERIKANSKA Hönsboken

Handledning i skötsel af Höns, Ankor, Gåsar, Kalkoner, Pärhöns etc. Utvald efter senaste och tillförlitligaste amerikanska metoder. Med 79 illustrationer.

INNEHÅLL. 1sta Afd. Inledning — Hönsäggarna — Hönsgräddan — Hönsens utförlighet och skötsel — Hönsens näring — Hönsens konservering af ägg — Att bereda skinka från marknad — Hönsens sjukdomar.

2da Afd. Ankor — Ankorägg — Gåsar — Gåsarägg — Kalkoner — Pärhöns och Fåglar.

Pris, häftad, 40 Cents.

Portofritt tillskickat mot insändandet af beloppet.

C. Rasmussen Publ. Co.,

720-724 S. 4th St., Minneapolis, Minn.

Säker Förtjänst

under vinter-månaderna för kvinnor genom att skicka svenska, norska och danska böcker samt vy-kort till oss. Oavsett om du vill tillhöra oss, skicka oss en katalog och fullständiga uppgifter för resen till C. RASMUSSEN PUBL. CO. 720-724 S. 4th St., Minneapolis, Minn.

FRITT! Fick-Kalender för år 1908

med smuck och annotationsbok

för hvar dag i året

vackert inbunden, innehållande fullständiga Atlas öfver Föreuta Staterna och dess befolkning (tilhöra 6 fent utgifna kartor), samt folkräkningen, uppgifning om postförändringar, månkalender, mynt, mått, vikt, årligsluger m. m.

6 eleganta Bret-Vykort

från Sverige eller Finland samt ett fänt bild-Atlas, innehållande 115 olika vykort af Sveriges kullar, skädd

fritt och för intet till alla

— en frön 20 dagar insändas 25 cents för 15 månaders prenumeration på "Svensk Familj-Journal". Hvarje nummer innehåller från 16 till 20 sidor med korta intressanta berättelser och dikter samt stämplade illustrationer m. m., och bildar ett vackert komplett häfte.

Desuden erbjöd hvarje ny prenumrerant som extra premie

En bok på 128 sidor,

innehållande en samling nya och intressanta berättelser af olika svenska författare.

Kom ihåg — En oombärlig handbok för hvar dag i året, 6 vackra bred-vykort från gamla länder, som vi kan glädja vänner och bekanta med, ett vackert och nyttigt kalender och bejmint — en snygg bok med i smukt tryckt samt en illustration af en gammal svensk präst. Allt detta skickas portofritt vid mottagandet af endast 50c i money order eller frimärken — skrif till oss om du vill ha denna katalog och fullständiga uppgifter till C. RASMUSSEN PUBL. CO. 720-724 S. 4th St., Minneapolis, Minn.